

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817208877
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7817208877.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kolesára a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: L. Ž., nar. X.X.XXXX, bytom T. XX, B. U., o zaplatenie 878,67 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava z 27. marca 2019, č. k. 15Csp/128/2017-238

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania.

Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 878,67 Eur, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 36%. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 878,67 Eur s úrokmi vo výške 28% ročne od 19.7.2017 do zaplatenia zo záväzkového právneho vzťahu strán, založeného Zmluvou o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb č. 7869574002 zo dňa 02.06.2014 (ďalej tiež len „zmluva“). Žalobca v konečnom dôsledku tvrdil, že na základe zmluvy zriadil a viedol pre žalovanú bežný účet, prostredníctvom ktorého jej poskytoval aj ďalšie bankové produkty a služby, medzi inými tiež i službu povoleného prečerpania na účte, podmienky ktorej boli bližšie vymedzené v samostatnej Zmluve o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 5.12.2014. V rámci povoleného prečerpania bol účet žalovanej zaťažovaný debetnými operáciami nad rámec aktuálneho zostatku na účte do výšky určeného limitu oproti povinnosti žalovanej vrátiť takto poskytnuté peniaze s dohodnutými úrokmi a poplatkami formou automatického znižovania záporného salda na účte. Z dôvodu porušovania podmienok povoleného prečerpania žalobca pristúpil k realizácii zmluvného oprávnenia znížiť limit povoleného prečerpania na nulu, následkom čoho sa podľa jeho všeobecných obchodných podmienok (úpravy v časti 8.12, poz. odvolacieho súdu) žalovaná dostala do nepovoleného debetu - stavu prekročenia v zmysle ust. § 2 písm. f) a § 18 zák. č. 129/2010 Z. z.), čím jej vznikla povinnosť okrem jednorazového vyrovnania záporného salda v sume uplatnenej istiny zaplatiť tiež úrok pri nepovolenom prečerpaní vo výške určenej v sadzobníku poplatkov.

2. Len proti zamietavému výroku tohto rozsudku podal žalobca odvolanie. Jeho vyhovujúci výrok nebol odvolaním napadnutý; v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť v zmysle ust. § 367 ods. 1 a contrario C.s.p., a preto v nej nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

3. Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti o zaplatenie úrokov vo výške 28% ročne zo sumy 878,67 Eur od 19.7.2017 do zaplatenia na podklade záveru,

že všeobecné zmluvné podmienky, ktoré právo žalobcu na úrok z nepovoleného prečerpania upravovali žalovanú nezaväzujú, podporne tiež na podklade argumentu o spotrebiteľskej neprijateľnosti ustanovenia všeobecných zmluvných podmienok žalobcu, ktoré zakladá povinnosť žalovanej platiť úrok za nepovolené prečerpanie účtu. K tomuto záveru dospel súd prvej inštancie aplikáciou § 1 ods. 5, § 2 písm. f), § 18 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 52 ods. 1 a 2 a § 53 ods. 1 až 3, zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov a § 708 ods. 1 a 2 a § 710 zák. č. 513/1991 Zb., Obchodný zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov. Pri interpretácii týchto noriem prvoinštančný súd vyšiel s argumentačnou oporou v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 245/2010 z 30. novembra 2011 z úvahy, že všeobecné podmienky zaväzujú spotrebiteľa len v prípade ak mu boli predložené alebo známe, pričom preukázanie splnenia tejto podmienky v spore zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy zaťažuje veriteľa. Skonštatoval v tejto spojitosti, že „Odkaz na všeobecné obchodné podmienky a úrokové sadzby produktov zverejnené v priestoroch pobočiek banky alebo na webovej stránke nie sú pre spotrebiteľa dostatočnou informáciou a nepreukazujú, že žalovaný bol o nich riadnym spôsobom oboznámený“. Na podklade týchto teoreticko-právnych východísk súd prvej inštancie vyvodil skutkový nález, že „Žalobca nepreukázal, že žalovaný mal možnosť oboznámiť sa so všeobecnými obchodnými podmienkami upozorňujúcimi podľa tvrdenia žalobcu na nárok na úrok z prekročenia vo výške 28 % ročne, ktorý si voči nemu nárokuje a žalovaný nemal možnosť ani predmetný nárok na úrok namietat, ak bol vopred určený vo formulárovo pripravených všeobecných obchodných podmienkach a v úrokových sadzbách produktov“. Súd prvej inštancie zároveň považoval ustanovenie všeobecných zmluvných podmienok, upravujúce právo žalobcu na úrok pri nepovolenom prekročení za formulárové dojednanie odporujúce požiadavke dobrej viery a zakladajúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa. Poukázal v tejto spojitosti i na to, že „vedená zmluvná podmienka s rovnakým obsahom už bola opakovane súdmi SR (okrem iných rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/90/2015 zo dňa 14. 09. 2015, Okresného súdu Košice II. sp. zn. 36C 117/2013-55 zo dňa 29. novembra 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co 91/2014 zo dňa 24.03.2015) vyhlásená za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti. Vzhľadom k tomu bolo povinnosťou žalobcu zdržať sa ďalšieho uplatňovania tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky a rovnako aj uplatňovania nárokov z nej vychádzajúcich“. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie s použitím ust. § 255 C.s.p. čiastočným procesným úspechom oboch strán s presahom (premietnutým v pomernom rozsahu priznaného nároku) na strane žalobcu.

4. Žalobca v odvolaní polemizoval so spôsobom právneho posúdenia veci. Nestotožnil sa s tým, že „Súd nepriznal žalobcovi nárok na 28% úrok z nezaplatenej istiny, nakoľko tento nebol so žalovaným individuálne dojednaný“. V nadväzujúcej argumentácii žalobca po zhrnutí všeobecných obsahových a formálnych predpokladov vzniku právneho vzťahu z prekročenia a po poukaze na to, že úročenie prekročenia nie je špecifickou obchodnou podmienkou, ale má inštitucionálny základ v zákone (§ 18 zák. č. 129/2010 Z. z.), akcentoval, že žalovaná oboznámenie sa so zmluvou dokumentáciou a súhlas s ňou potvrdila podpisom na zmluve, pričom podľa jeho názoru len formulárová podoba zmluvy význam podpisu žalovanej nemôže znižovať. Vyzdvihol tiež fakt, že pokiaľ sa žalovanej výška úrokov javila byť neprimeraná, nemusela na zmluvu pristúpiť. Podľa názoru odvolateľa súd prvej inštancie poskytol žalovanej nepatričnú ochranu; prehliadol pritom tiež fakt, že do nepovoleného prečerpania sa žalovaná dostala vlastným konaním. Svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nesprávne právne posúdenie veci žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa ust. 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. Odvolací súd poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario

C.s.p., v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadiska odvolaním uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p a dospel k záveru, že nie je (odvolanie) dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 19.5.2021 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

7. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a preto v súlade s ust. § 387 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení ťažiskovo konštatuje, že dôvody, na ktorých podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku spočíva rozhodnutie súdu prvej inštancie, považuje za vecne správne (§ 387 ods. 1 C.s.p.) a tiež úplné z hľadiska všetkých kľúčových otázok nastolených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie oboma procesnými stranami (§ 387 ods. 3 veta prvá C.s.p.). Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, reagujúc tým zároveň na podstatné argumenty žalobcu v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá C.s.p.), odvolací súd dodáva:

8. Žalobca v odvolaní vychádza z celkom nesprávneho predpokladu, že súd prvej inštancie zamietol jeho žalobu, v časti smerujúcej k zaplateniu úrokov z prekročenia preto, že úroky neboli dojednané individuálne. Súd prvej inštancie pritom ale evidentne formulárovú povahu tejto zmluvnej podmienky považoval len za východiskový predpoklad vôbec pre úvahu o jej neprijateľnosti; inými slovami formulárová podoba zmluvy bola podmienkou nie samotným dôvodom neprijateľnosti posudzovanej zmluvnej podmienky. Súd prvej inštancie zároveň v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne vyjadril, že dôvodom neprijateľnosti dohody o úročení nepovoleného prečerpania účtu je značná nerovnováha, ktorú v právnom vzťahu v neprospech spotrebiteľa založila, umocnená navyiac skutočnosťou, že tak závažná úprava bola obsiahnutá sčasti (čo do základu) vo všeobecných obchodných podmienkach a sčasti (čo do výšky), ako uvádza sám žalobca, v jeho „Výveske úrokových sadzieb“. Žalobca vo svojej odvolacej argumentácii s týmto záverom prvoinštančného súdu, ktorý bol pri formovaní jeho rozhodnutia kľúčový, nepolemizoval a nijak nereflektoval ani na súdom prvej inštancie zdôraznenú skutočnosť, že používanie posudzovanej zmluvnej podmienky bolo žalobcovi zakázané podľa ust. § 53a Občianskeho zákonníka už viacerými súdnymi rozhodnutiami. Odvolací súd vo svetle tejto skutočnosti ako aj v kontexte správnych a výstižných dôvodov, pre ktoré považoval dohodu o úročení prekročenia za spotrebiteľsky neprijateľnú aj súd prvej inštancie, nevidí priestor pre odlišný spôsob nazerania na túto otázku; žiada sa mu len na podporu správnosti tohto záveru dodať, že podľa jeho názoru je neprijateľnou už zmluvná podmienka, ktorá žalobcovi umožňuje učiniť (znížením limitu povoleného prekročenia na nulu) z právneho vzťahu z povoleného prečerpania účtu, čo je jeden zo spôsobov poskytovania úverov, prekročenie, predstavujúce vo svojej podstate protiprávny stav, s ktorým je obvykle spojená povinnosť dlžníka okamžite vyrovnať debet na účte a právo banky sankcionovať dlžníka za jeho vznik. Odvolací súd v tejto spojitosti vyzdvihuje, že prekročením zákon rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku, a teda nie dohodou a už vôbec nie od dohody odvodeným jednostranným úkonom vytvorené usporiadanie medzi dlžníkom a veriteľom. Pokiaľ žalobca vo svojej argumentácii akcentoval význam slobodnej vôle strán pri zakladaní ich právneho vzťahu a pri kreovaní tiež jeho obsahu, odvolací súd poznamenáva, že je potrebné mať vždy na zreteli, že zmluvná voľnosť účastníkov spotrebiteľskej zmluvy je obmedzená tiež tým, že nedovoleným a teda neplatným je i dojednanie spôsobujúce značnú nerovnováhu v ich právnom postavení. Obvyklá argumentácia dodávateľov, že spotrebiteľ sa oboznámil so zmluvou, že si prečítal aj všeobecné obchodné podmienky, že podpisom s nimi vyjadril súhlas, že tým akceptoval každú takto upravenú zmluvnú podmienku a všetky zo zmluvy vyplývajúce povinnosti, alebo jednoducho len preceňujúca význam v zmluve prejavenej vôle, opomína podľa odvolacieho súdu samotnú podstatu spotrebiteľskej ochrany, spočívajúcu na premise, že spotrebiteľovi neprijateľné podmienky predovšetkým nemožno predkladať a pokiaľ tak dodávateľ urobí, koná nepoctivo a musí byť uzročený s tým, že na takéto neprijateľné podmienky súd neprihliadne bez ohľadu na to, či a do akej miery sa spotrebiteľ tou - ktorou podmienkou zaoberal. Zvlášť to platí v prípade zmluvných podmienok, ktoré už boli súdom posúdené za neprijateľné. Takto je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné nazerať aj na dohodu o zmene záväzku z povoleného prečerpania na záväzok z prekročenia a aj na dojednanie, že takýto nový záväzok bude úročený podstatne vyššou než pôvodne dojednanou sadzbou. Odvolací súd pripúšťa, že mimo spotrebiteľských vzťahov by obe tieto dohody zrejme nevzbudili väčšiu pozornosť. V spotrebiteľských vzťahoch však je potrebné sledovať, či ich dojednaním nedošlo k založeniu značnej nerovnováhy v právnom postavení jeho účastníkov. Novácia záväzku a s tým spojený výrazný nárast úrokového zaťaženia spotrebiteľa však nepochybne predstavuje nad primeranú mieru výrazný zásah

do jeho právneho postavenia. Nemožno preto racionálne pripustiť, aby náležite informovaný spotrebiteľ, dobrovoľne a bez vplyvu na možnosť dohodnutia zmluvného vzťahu i bez pre neho nevýhodných podmienok, takéto jednoznačne preňho negatívne podmienky prijal; na strane druhej je notoriou, že dodávatelia predkladajú spotrebiteľom formulárové návrhy zmlúv, ktoré vzhľadom na svoj rozsah, formu, štruktúru a použité výrazové prostriedky, nie sú spotrebiteľia schopní v rámci predzmluvného rokovania komplexne poznať a v takomto rozpoložení obyčajne podpisujú písomnosti tak, ako sú im predkladané. Ani v posudzovanej veci nebola tvrdená a ani dokazovaním zistená skutočnosť, ktorá by túto inak paušálne sa vyskytujúcu situáciu pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv v akomkoľvek smere pozmenila. I tu nemožno inak ako skonštatovať, že žalovaná rozhodne nemala objektívne vzaté ekonomický, právny, praktický ani iný dôvod, pokiaľ by o podmienkach povoleného prečerpania bolo rokované, a to korekčne natoľko, aby tomu i porozumela a pokiaľ by i mala reálne na výber, aby na nevýhodnú zmluvnú podmienku pristúpila. Takúto, pre spotrebiteľa na prvý pohľad zásadne nevýhodnú zmluvnú podmienku nestačí podľa úvahy odvolacieho súdu kompenzovať len tým, že spotrebiteľ formálne vyhlási, že sa so zmluvou oboznámil a že s ňou súhlasí. Faktické vyváženie nerovnováhy prirodzene predpokladá dojednanie adekvátnej protihodnoty tejto nevýhody pre spotrebiteľa (napríklad výhodnejšieho úroku či menších poplatkov) za súčasnej úpravy primeraných záruk jeho ochrany, imanentnou súčasťou ktorej sú tiež transparentne (nie v spleti 38 strán všeobecných obchodných podmienok), jasne (nie konštruktom privatívnej novácie), určito a zrozumiteľne (nie spôsobom ponechávajúcim viac menej na iniciatívu spotrebiteľa poznať výšku sankčného úroku z vývesky úrokových sadzieb) formulované zmluvné podmienky. V opačnom prípade je predstava, že náležite informovaný a poučený spotrebiteľ si z alternatív úver bez sankčnej nadstavby úroku a ten istý úver so značne navýšeným úrokom v prípade omeškania so splácaním úverového dlhu vyberie tú druhú, absolútne nemysliteľná. Pre lepšie pochopenie predostretých úvah o podstate spotrebiteľskej ochrany odvolací súd rezumuje, že viac než spôsob zakotvenia zmluvnej podmienky je pre jej spotrebiteľskú prijateľnosť dôležitá materiálna vyváženosť dopadu na právne postavenie strán. Práve to by si mali dodávatelia dostatočne uvedomovať pri koncipovaní zmluvnej dokumentácie, do ktorej vzhľadom na formulárovú podobu síce skrz svojho postavenia dostanú akúkoľvek podmienku, súd však poskytne ochranu len tým z nich, ktoré sú čestné a vyvážené.

9. Z týchto dôvodov odvolací súd procesným postupom podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. vecne správne rozhodnutie súdu prvej inštancie, v napadnutom zamietavom výroku i v závislom výroku o trovách konaniam, majúcom správny základ v čiastočnom procesnom úspechu strán v spore, potvrdil.

10. Podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

11. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

12. V odvolacom konaní mala žalovaná plný procesný úspech a preto jej v súlade s citovaným ust. § 255 ods. 1 C.s.p. vzniklo právo na náhradu trov konania. Nakoľko však podľa obsahu spisu žalovanej v odvolacom konaní trovy nevznikli a ich vynaloženie v okolnostiach prípadu ani nemožno rozumne predpokladať, odvolací rozhodol o trovách konania tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal.

13. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej

veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.)